

Rozehrála hru s pekelnými
pravidly. A pro výhru je
připravená udělat cokoli!

ROZVODOVÉ HRY *C.D. Reiss*

ROZVODOVÉ HRY

© 2017 Flip City Media Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4689-7 (pdf)

ROZVODOVÉ HRY *C. D. Reiss*

KNIHA DRUHÁ

přeložila Jana Charvátová

Obsah

DIANA

Kapitola 1.

Kapitola 2.

Kapitola 3.

Kapitola 4.

Kapitola 5.

Kapitola 6.

Kapitola 7.

Kapitola 8.

Kapitola 9.

Kapitola 10.

Kapitola 11.

Kapitola 12.

Kapitola 13.

Kapitola 14.

Kapitola 15.

Kapitola 16.

Kapitola 17.

Kapitola 18

Kapitola 19.

Kapitola 20.

Kapitola 21.

Kapitola 22.

Kapitola 23.

Kapitola 24

Kapitola 25.

Kapitola 26.

Kapitola 27.

Kapitola 28.

Kapitola 29.

Kapitola 30.

Kapitola 31.

Kapitola 32.

Kapitola 33.

Kapitola 34.

Kapitola 35.

Kapitola 36.

Kapitola 37.

ADAM

Kapitola 38.

Kapitola 39.

Kapitola 40.

Kapitola 41.

Kapitola 42.

Kapitola 43.

Kapitola 44.

Kapitola 45.

Kapitola 46.

Kapitola 47.

Kapitola 48.

Kapitola 49.

Kapitola 50.

Kapitola 51.

Kapitola 52.

Kapitola 53.

Kapitola 54.

Epilog

DIANA

Kapitola 1.

DEN PATNÁCTÝ

DNES JE PRVNÍ DEN zbytku mého života a já nemám ani ponětí, jak ho žít.

Dnes je ten den, kdy si vytvořím plán, zrealizuju ho a všechno dotáhnu do konce.

Dnes je den, kdy se připravuji na vítězství.

Nebudu se na nikoho ohlížet, kromě sebe. Porazím svůj strach.

Stojí to za to. On za to stojí.

Zadrž dech.

Zadrž ho na 1 209 600 vteřin.

Pak.

Vydechni.

Protože bude tvůj.

DEN SEDMNÁCTÝ

CO SE O MUŽI MŮŽETE dovědět z jeho kanceláře?

Když jsem potkala Adama, nenapadlo mě se ho na to ptát, ale měla jsem.

Jeho kancelář v R+D byla strohá a čistá. Neměla žádnou historii. Nic neprozrazovala. Člověk se nedozvěděl nic o jejím majiteli, až na jeho vkus.

Takhle prostě vedl svůj podnik. Ale když jsem stála v jeho kanceláři s paprsky odpoledního slunce lámajícími se o skleněný stůl, věděla jsem, že stejně vede i svůj osobní život.

Cestou dovnitř jsem minula Evu. Bude ho varovat, že jsem tady. Na to jsem byla připravená.

Kancelářská budova na druhé straně 53. ulice se zdála dost blízko na to, aby se jí dalo dotknout, a ulice pod námi vypadala dostatečně daleko, aby to člověka při dopadu zabilo.

Telefon mi říkal, že on je o blok vedle. Po Montauku nevypnul svoji sledovací aplikaci a ani já ji nevypnula potom, co mě našel v Cellar. Navzdory všemu jsme se navzájem sledovali. Byl to důkaz, že bez ohledu na úroveň zrady našich srdcí naše duše vědí, kam patříme.

Dva dny a já netušila, jak ho získám zpátky. Nějak se mi podařilo přežít cestu z Montauku. Podařilo se mi dojít zpátky do podkrovního bytu, projít kolem mých čtyřech kufrů těsně za dveřmi a položit klíče na kuchyňskou linku. Podařilo se mi přesunout židli k oknu a sednout si a zírat na vodárenské věže, střešní zahrádky a požární schodiště.

Zírání nebylo v plánu. Zodpovědná žena takhle svůj život neřídí. Takhle nevypadal dokončený plán. Ale bylo to to, co jsem udělala, a odpustila jsem si to. Vzkazem na lince jsem opustila svého manžela. Strávila jsem měsíce sbíráním odvahy, psaním vzkazu, ujišťovala jsem hlavu i srdce, že to je správná věc.

Na to, abych ho získala zpátky, jsem neměla měsíce.

Souhlasil s rychlým rozvodem, když mu dám třicet dní. Šestnáct bylo pryč. Tolik stačilo, abych se do něj zase zamilovala. Mé skutečné já milovalo jeho skutečného. Jemu tak dlouho stačilo na to, aby mě milovat přestal.

Ještě čtrnáct dní a já neměla plán.

To ráno jsem našla na dně svého šuplíku punčochy a podvazky. Podprsenka měla křišťálové srdce mezi prsy a stejné bylo i na kalhotkách. Hodila jsem je na postel. Oholila jsem se dohladka a oblékla si spodní prádlo. Stála jsem před zrcadlem a sledovala se, když jsem padla na kolena. Vystrčila jsem zadek, prohnula se v zádech, čelo přitiskla k podlaze, kolena od sebe. Zůstala jsem tak a nemyslela na nic kromě jeho těla, dokud mě nebolela stehna.

Udržování téhle pozice s touhle myšlenkou mi pročistilo hlavu, abych mohla něco udělat. I když to bylo špatné, bylo to aspoň něco.

Jeho telefon se zastavil před budovou. Vzal si taxík.

Zhluboka se nadechni.

U pohovky měl malý stolek. Deska byla vyrobena z popraskaného tvrzeného skla. Na tom stolku bývala moje fotka.

Tečka na mapě se znovu pohnula. Do města přijel za svítání, podle sledovací aplikace. Nevěděla jsem, co dělal během posledních dvou dní v Montauku. Snažila jsem se nemyslet na to nejhorší.

Uvažovala jsem, co udělám, až přijede – jestli si kleknu na všechny čtyři, posadím se na stůl s překříženýma nohama, lehnu si na stůl s nohama a rukama roztaženýma, budu stát jako dáma,

nebo se schovám ve skříni. Došla jsem k závěru, že na to přijdu, až to budu potřebovat.

Stanovila jsem si strategii. Naplánovala taktiku. Nechala jsem si prostor pro chvilkovou inspiraci.

I když jsem věděla, že už se blíží chodbou, pořád jsem se nerozhodla.

Slyšela jsem jeho hlas za dveřmi. Evinu odpověď. Obchod. Řekla mu, že jsem tady?

Když se dveře otevřely, stála jsem vedle jeho stolu a mnula si ruce, jako by byly z těsta.

Na sobě měl šedý oblek, který jsem předtím ještě neviděla. Jeho ramena se zdála rovnější než kdy jindy a zelenou kravatu si uvázal v dokonalé symetrii. Vypadal vyšší. Královsky se nesl. Jako by byl nezastavitelný, jako by překonávání překážek byla ztráta času. Neexistovaly žádné překážky. Ne pro něj. Ne pro Pána.

Musela jsem být šílená, když jsem od něj odešla.

Udělal dva kroky do místnosti a pak mě uviděl. Eva stála hned za ním a na sobě měla smaragdový kostýmek a boty.

„A ještě něco,“ řekla a mrkla na mě zpoza jeho zad, „je tady Diana.“

Spustila jsem ruce k bokům, protože se mé srdce podvolilo, a přenesla jsem celou váhu na jednu nohu, protože moje mysl kladla odpor. „Dobré ráno.“

Prohlédl si mě od hlavy k patě. „Dobré ráno.“

„Odchytanu si tě, až tu skončíš,“ řekla Eva a couvala spěšně z místnosti.

„Ne,“ poručil Adam. „Zůstaň. Tohle nebude na dlouho.“

Přišel ke stolu. Devět kroků. Dlouhých kroků. Neuhnula jsem. Eva mírně naklonila hlavu na stranu. Naše pohledy se setkaly, její oči se trochu rozšířily, čímž mi dala najevo, že do toho nechtěla zasahovat.

Adam položil svůj kufřík na stůl a s cvaknutím ho otevřel.
„Jaká byla cesta domů?“

„Osamělá.“

„Promiň, já...“

Prerušila jsem jeho bezvýznamnou, jednoduchou odpověď.
„Měls tam být a šukat mě.“

Jeho ruce se zastavily. Dvakrát poklepal na kufřík a přemýšlel.
Jeho řasy byly jako zatažené závěsy nad jeho emocemi.

Pokračovala jsem, dokud jsem měla navrch. „To, že tu je Eva, mi nezabrání v tom, co jsem sem přišla udělat.“

Přiložila jsem ruce na knoflíky kabátu a vrchní provlékla dírkou. Vzhlédl ke mně právě včas, aby uviděl, že pod ním mám jen podprsenku.

„Víte co?“ řekla Eva. „Tohle je skvělá zábava, ale já mám práci.“

Dveře se otevřely a s cvaknutím zase zavřely, když odešla.

Adamova přítomnost pohltila celý můj svět. Opřela jsem se o stůl vedle něj. Sukně se mi vyhrnula natolik, že mi vykoulk podvazek. Chtěla jsem, aby mi řekl, abych něco udělala, cokoli. Slezla ze stolu. Zapnula si kabát. Udělala tři kroky. Roztáhla nohy. Otevřela ústa.

„Škoda,“ řekla jsem s rukama za zády. Můj kabát se vzpíral proti poslednímu knoflíku. „Udělala bych před ní vše, o co by sis řekl.“

Z kufříku vyndal pár složek a práskl jimi o stůl. „A to je ten problém, Diano.“

„Co? Že udělám všechno, co chceš?“

„Ano.“ Zavřel kufřík.

„Máme ještě dva týdny. Držím se naší dohody.“

„Dohoda skončila. Vyhrála jsi.“ Přistrčil mi složky. Ani jsem se na ně nepodívala.

„Byly tam jen podmínky, jestliže to skončím já. Ty jsi neměl žádné podmínky, kdyby dohoda skončila z tvé strany.“ Dala jsem

ruce za sebe a roztáhla nohy. Cítila jsem se dost nepohodlně, když jsem se opírala zády o stůl s nohama od sebe.

„Dostaneš všechno,“ řekl a očima přejížděl po mém těle. Měl tvrdého ptáka.

„Já nechci všechno. Chci tebe.“

„Diano. Nemůžu... Tohle nemůžu.“

Jeho tělo tvrdilo něco jiného. Nepatrně se naklonil ke mně. Dýchal mělce a pomalu.

„Ano, můžeš. Můžeš mi udělat, cokoli chceš. Věci, o kterých sis myslel, že nikdy neudělám. Můžeš mi ublížit. Hodně mi ublížit a já tě budu prosit o víc.“ Ta slova mnou pulzovala. Chtěla jsem se pro něj udělat.

Položil mi ruku na stehno, přejel jí nahoru a dolů. Zasténala jsem. Jeho dotek byl kouzelný. Musela jsem se držet, abych se na místě nezbláznila.

„Tohle jsem pro tebe nechtěl. Nechtěl jsem, aby se z tebe stalo tohle.“

„Stalo co?“

„Tohle.“ Přejel rukou do míst, kde měly být moje kalhotky, ale nenašel nic než promáčenou kundu. „Podívej, co jsem už udělal. Udělala bys před Evou cokoli, o co bych požádal. V kanceláři. Nahá. Nechci, abys byla taková.“

„Stalo co?“

„*Tohle!*“ Štípl mě do klitorisu a já překvapeně zachrčela bolestí. „Tohle,“ zašeptal mi do ucha, zatímco se mi tvrdým ptákem tiskl ke stehnu.

„Tvoje děvka?“

Volnou rukou mě popadl za vlasy a zvrátil mi hlavu dozadu. Tohle mi nikdy předtím neudělal a já to milovala. Milovala jsem tu bolest. Tu nadvládu. To, jak na mě zavrčel.

„Tohle už nikdy, nikdy...“

„Tvoje. Děvka.“

Prudce se nadechl a pustil mě, zvedl ruce tak, jako by chtěl dokázat, že jsou prázdné. „Postav se rovně.“

Poručil mi to, tak jsem poslechl.

„Nemůžu to udělat.“ Vzduch proťalo jeho odhodlání. „Poslouchej mě, když ti říkám, že tě příští dva týdny můžu šukat až do oslepnutí a bít tě do krve. Na konci toho všeho odejdu a budeš na tom ještě hůř. Věř mi, že čím déle tohle bude pokračovat, tím míň mi bude záležet na tom, jak moc jsem ti ublížil. Hned toho nech, dokud to není tak hrozné.“

Urovnala jsem si sukni. „Není to tak hrozné?“

„Předtím, než se dostaneš hlouběji, někam, odkud není cesty zpátky. Prosím.“

Jeho prosba byla rozkaz. Určitý druh rozkazu bych od něj přijala. Ponižila bych se, kdyby mě požádal tím správným způsobem, ale nemohla jsem ho přestat milovat jen proto, že to ode mě vyžadoval.

Zapnula jsem si kabát. Považoval moji odmlku za souhlas.

„Uvidíš, že to takhle bude lepší,“ řekl a poklepal na složky. „Můj právník vypracoval návrh upraveného rozvodového vyrovnání. Měla by ses na to podívat.“

„Mám ti poslat zpátky popel, až je spálím?“

„Diano...“

„Neříkej mi tak. Neříkej mi, jak se mám cítit. Neochraňuj mě. Neprosila jsem se tě o to. Jen tě žádám, abys dokončil to, co jsi začal. Vycvič mě. Nenechávej mě jen napůl dokončenou.“

„Nemůžu.“

„Proč ne?“

„Protože když budu pokračovat, jakékoli pocity, které máš, vybuchnou do všech směrů. Taková je podstata téhle hry. Chráním tě.“

„Před čím?“

„Přede mnou,“ vyštěkl.

Při té náhlé změně hlasitosti jsem ztuhla.

Stiskl rty do tenké linky a zvedl ruce, jako by mě odháněl. „Je mi jedno, jestli se ti to líbí nebo ne, ale nakonec mi poděkuješ.“

„Poděkuji ti hned.“ Stoupla jsem si zpříma a vzala svou tašku. „Budu v kanceláři. Naší kanceláři. A víš, kde bydlím. Můžeš podepsat rozvodové papíry, ale já je nepodám, dokud nevyprší platnost naší dohody.“

Otočila jsem se k němu zády a vydala se ke dveřím. Každým krokem jsem se vzdalovala, pouto mezi námi se ztenčilo tak, že by se dalo přetrhnout.

„Tak si je můžeš vzít do úschovy,“ ozvalo se za mnou.

Zastavila jsem se, ale zůstala jsem stát čelem ke dveřím. Nemohla jsem se na něj podívat. Litoval mě a něco, co litujete, nemůžete skutečně milovat.

„Nespěchej,“ pokračoval, „dostaneš všechno, o to se bát nemusíš.“

Všechno. Jistě. Všechno, co se dá převést kusem papíru.

Neřekla jsem mu, jak žalostně nedostatečné to „všechno“ je, protože by to nepochopil. Prostě jsem jen prošla dveřmi, aniž bych se otočila, pak dolů chodbou, kývla jsem na Evu v jejím smaragdově zeleném kostýmku a náušnicích a vešla do výtahu. Držela jsem hlavu vzpřímeně, ale držel se mě mrak smutku a zoufalství, připravený sestoupit na mě, jakmile se dostanu na ulici.

Stiskla jsem tlačítko výtahu a červené světýlko uprostřed se rozsvítilo, přesně jak mělo. Nebylo rozbité. Stačilo zmáčknout a světýlko se rozsvítilo.

Jako Adam.

Když jsem mu nabídla svoje tělo, rozsvítil se jako vánoční stromek, přesně jak jsem si myslela. Dotkl se mě. Přitiskl ke mně své prsty. Jeho ruce si vzaly to, co jeho ústa tvrdila, že nechce.

Mě.

Červené světýlko zhaslo a dveře výtahu se s rachotem otevřely. Pak mě zavřely samotnou uvnitř a jela jsem dolů, když mě něco napadlo. V momentě, kdy se dveře znovu otevřely, byla ta myšlenka téměř zformovaná.

Dalo se to zvládnout. Jen jsem musela dokončit to, co jsem začala.

DEN OSMNÁCTÝ

TÁTA DAL SVŮJ STŮL do mé kanceláře, můj prostor nechal nedotčený. Nebyl tím organizovanějším z manželského týmu McNeill-Barnesů a evidentně se to nezměnilo. Moje e-mailová schránka byla plná věcí, které mohly počkat, ale neměly by.

Seděli jsme na pohovce v mé kanceláři a on mě instruoval z ručně psaného zápisníku na svém klíně. Nepoužíval kyslíkovou bombu, což mi zpočátku dodávalo sebevědomí. Po pár slovech jsem si uvědomila, že moje sebevědomí bylo jeho cílem.

„Nadine dala malého Raye támhle.“ Táta ukázal na zářivě modrou deku s krabicemi lega vyskládanými po stranách.

„Proč?“

„Jen v úterý a čtvrtek ráno.“

„To je v pořádku. Ale proč?“

„Nemohl jsem ji nechat, aby se hodila marod. A on je takové zlatíčko.“

„Tati. Je. Nadine. V pořádku?“

Zarazil se, aby se nadechl. Když mluvil příliš dlouho, tak ho to namáhalo a mrzelo mě, že ho k tomu nutím. Ne že bych mu v tom mohla zabránit.

„Můžeš mi to napsat, pokud nechceš mluvit,“ dodala jsem, ale zhluboka se nadechl svého kyslíku a mávl rukou nad mými obavami.

„Gary jí to ztěžuje. Rozvod. Bojuje s ní o všechno. Štve Raye proti ní. Najal jejich chůvu na dva dny v týdnu do své kanceláře.“

„No, to by ale mělo být v pořádku.“

„Ne jako chůvu. Ale jako internistku v marketingu. Takže nemůže Raye hlídat, když je u Nadine. Když kvůli tomu měla naplánované slyšení, tak ho odložil. Takže sem Nadine bere Raye, dokud nenajde někoho jiného.“

„Je tam v tom rohu v pořádku? Ray?“

„Celé tři hodiny si tam jen staví ty zatracené kostky. Je to jako droga. Pak přijde její sestra.“

„Dobře. Co dalšího?“

„Zack Abramson je zpátky.“ Táta si ho odškrtl ze seznamu věcí, které mi měl říct. „Nemůžeme ho najmout, protože odešel před zmrazením. Mohl by se ti hodit, aby ti pomohl s věcmi, co máš zrovna na stole.“

„Souhlasím. Zavolám mu.“

„A ta dívka, Kayti? Ta se ideálně potřebuje soustředit na víc než jednu věc najednou.“

„To je její superschopnost.“

Zavřel zápisník. Uhladil si stříbrné vlasy. Tátovi s věkem nezačaly vypadávat. Pořád byl pohledný a dobře upravený, ale po smrti mé matky nikdy neprojevil zájem o jinou ženu.

„Vrátila ses brzy,“ řekl. „Vím, že to nebylo kvůli obchodu. Pokud tedy slečna se superschopností nezačala vyzvánět na poplach.“

„Žádné poplachu nebyly.“

„Vrátila ses, protože se výlet nepovedl? Nebo protože byl naopak úspěšný?“

„Tak jednoduché to není.“

„Jsi v pořádku? Jak to s ním teď máš?“

Zavřela jsem svůj zápisník. Nechtěla jsem mu lhát, ale nechtěla jsem prohlásit bitvu za vyhranou nebo prohranou, dokud válka neskonzčila.

A tohle byla válka. Nic jsem si nenamlouvala. Bojovala jsem za tu samou věc, kterou jsem odhodila.

„Nechci, aby ses moc vyptával, protože se ti špatně dýchá. Takže ti řeknu všechno, co můžu, dobře?“

Přikývl a pokynul mi rukou, jako že mi dává slovo.

Teď jsem musela přijít na to, co říct a co vynechat. Byla jsem jeho dcera. Zprávy, že mě Adam už nemiluje nebo že mě miluje jen trochu, by nestačily.

„Odjeli jsme. Mluvili jsme spolu víc než kdy předtím. Dozvěděla jsem se o něm víc věcí. Věci, o kterých jsem předtím netušila. Oba jsme se změnili. Pořád ještě musíme leccos dořešit. Chci, aby ses připravil na to, že i když jsem se vzpamatovala, pořád se můžeme rozejít. Miluji ho. Nemůžu ti ani říct jak moc, ale možná na tom nebude záležet.“

„Co můžu udělat, abych ti pomohl?“

„Nic. To je mezi námi. Jen... díky. Díky, že ses tady o to postaral, zatímco jsme byli pryč.“

„Není za co.“

„Nemusíš sem už chodit, jestli nechceš.“

„Ále. Klidně budu chodit.“

„Tati, já nechci, aby ses unavoval. Neodešel jsi do důchodu jen tak pro nic za nic.“

Pokrčil rameny, poklepal prstem na desku stolu a trochu sípavě se nadechl. „Možná se tu zdržím do konce týdne. Potřebuješ mě, dokud se nepostavíš na vlastní nohy.“

Další muž mě ochraňoval. Byla jsem za to vděčná a zároveň mě to štvalo.

Kapitola 4.

NA TELEFONU JSEM SLEDOVALA Adamův pohyb, chovala jsem se posedle jako dívka v prvním ročníku střední školy, která se zamilovala do kapitána fotbalového družstva. Odháněla jsem neustálou, hučící úzkost, která se projevovala zkrouceným žaludkem. Moje vnitřnosti připomínaly spíš mokrý hadr, který někdo pořádně vyždímal a nechal ležet na slunci.

Chtěl mě. Jeho tělo mě chtělo a jeho srdce mě volalo, ale jeho mysl se rozhodla, že mě odstřihne.

Nebyla jsem si jistá, jak se držet v popředí jeho mysli, když nepřišel do kanceláře.

Do mé kanceláře nakoukla Kayti, tašku pověšenou na rameni. „Zack jede nahoru.“

„Nech otevřené dveře. Přeji dobrou noc.“

Nechala mě o samotě. Sledovací aplikace našla jeho telefon v Meatpacking District.

Byl v Cellar.

Mou první emocií byl vztek, pak naléhavost, pak zoufalství a pak se všechny špatné věci, na které jsem si jen pomyslela a které jsem pocítila, posrážely jako při hromadné nehodě na dálnici. Vztek/touha/panika/žárlivost/skleslost – prásk prásk prásk.

„Ahoj,“ Zack nejdřív opatrně nakoukl do mé kanceláře, než do ní vstoupil.

Nemohla jsem mluvit s dalším člověkem. Dokázala jsem jen sledovat zelenou tečku na mapě. Otočila jsem telefon displejem dolů.

„Pojď dál.“

Políbili jsme se na obě tváře. Jeho blondaté strniště mě poškrábalo na obličejí.

„Rád tě vidím.“ Nebylo to dobře ani špatně, ale dost se mi to nehodilo, protože jsem chtěla jít do Cellar a stočit se u Adamových nohou, aby to neudělal někdo jiný.

Se Zackem jsme se posadili na pohovku. Byl pohledný a drsný jako vždycky, ale vypadal unaveně a přepadle, jako by i jeho pořádně vyždímali a nechali na sluníčku uschnout.

„To s tvou matkou mě mrzí,“ řekla jsem.

„Stalo se to tak rychle. Byl jsem tam čtyři hodiny a bum. Jako by mě jen potřebovala vidět předtím, než umřela.“

„Tak to jsem ráda, že jsi jel.“

„Já taky. Ale po pohřbu se dalšího zařizování ujala moje sestra a já se musel vrátit. V Daytonu jsem šlel. Milí lidé. Vlastně úžasní lidé. Kdybych mohl všechny přestěhovat do New Yorku, byl by to ráj.“

Usmála jsem se. Rychlé tempo velkoměsta přitahovalo nejcitlivější lidi světa. Jen nebylo vždycky snadné s nimi vyjít. „To si dokážu představit.“

Vyplňovala jsem prostor. Chtěla jsem jít do Cellar nebo aspoň se znovu podívat na svůj telefon, abych zjistila, jestli nezaběhl do bytu nějaké subky na šukačku.

Zack jako by mi četl myšlenky.

„Slyšel jsem o tobě a Adamovi.“

Samozřejmě že slyšel. Moje velká, užvaněná pusa mě odsoudila k tomu, že budu muset všem říct, jestli se budeme rozvádět, nebo ne.

„Je to v procesu.“

„Došlo mi to, když jsi potřebovala můj byt, ale nechtěla jsi říct proč.“

Jeho prázdný byt mi připadal jako příležitost a využila jsem ji, abych zahнала strach. Viděla jsem to jako znamení, že musím přestat oddalovat nevyhnutelné.

Zack se přesunul na pohovce tak, aby seděl přímo čelem ke mně, ruku přehodil přes opěrku zad. „Cítila ses mizerně. Ale hrála jsi svou roli.“ Prstem se dotkl mého ramene, pohladil mě přes halenku. „Hrála jsi ji opravdu dobře.“

Posunula jsem se k němu čelem, což mělo ukázat, že mu věnuji svou pozornost, a zároveň jsem dostala rameno z jeho dosahu. „Já si nehrála. Snažila jsem se nesesypat.“

„Já vím. Ale poznal jsem to. Nedívala ses na něj, pokud jste zrovna nemluvili o práci. Věznil tě, že?“

Věznil, ale evidentně nedostatečně. Ne dost na to, abych viděla, proč bych měla být vězněná.

Zackův hlas byl hluboký a zastřený hřejivým obdivem. „Byla jsi velmi statečná, že jsi ho nechala jít.“

To je přesně ta historka, kterou jsem si říkala, když jsem mu nechala ten vzkaz. „Byla jsem zbabělá. Tím, že jsem tě poprosila, jestli bych se k tobě nemohla nastěhovat, jsem ti o svých pocitech řekla víc než jemu.“

„Není zrovna nejsnadnější na světě s ním vyjít.“

Zack po mně vrhl pohledem. Pohledem, který říkal, že jestli si na pohovce chci zašukat, tak můžu. Což o to, zašukat na pohovce jsem si chtěla, ale ne s ním.

Vstala jsem a urovnala sukni. „V platnosti je zákaz přijímání nových zaměstnanců, takže tě nemůžu vzít zpátky. Ale máme zpoždění a bylo by skvělé mít externistu, kterého bychom nemuseli zaučovat, jestli máš zájem.“

Stoupl si přede mě, příliš blízko, ale konferenční stůl mi zabránil snadno ustoupit. Taky jsem před ním nehodlala couvat. Mělo by mu to dojít.

„Mám zájem. A až si konečně sundáš ten prsten, tak budu mít zájem i o to.“

„Beru na vědomí.“

Podkrovní byt byl asi blok od práce, ale vzala jsem si taxíka hned, jakmile jsem věděla, že Zack je pryč.

„Na Gansevoort,“ řekla jsem.

„Jasně.“ A vyrazil.

Zkontrolovala jsem telefon. Adam tam pořád byl. Musela jsem ho znovu vidět. Naléhavost mi fyzicky seděla v útrobách, jako bych ji celou spolkla. Nemohla jsem ji strávit.

Zackovy narážky mě ještě víc přiměly toužit po Adamově dotyku.

Díky lehkosti, s jakou mi nadbíhal, jsem svůj vztah s mužem, kterého jsem opravdu chtěla cítit, považovala za chatrný. Každou hodinou, kterou jsem nechala uplynout, jsem se blížila konci naší dohody.

Taxík mě vyhodil na rohu. Rychle jsem šla k obyčejné budově, kde se nacházel Cellar. Před černými dveřmi stál muž v kožené bundě.

„Dobrý den,“ řekla jsem a snažila se chovat, jako bych sem patřila.

„Zdravím,“ zazněl jeho hluboký baryton.

„Chtěla bych jít dovnitř.“

Dveře za ním se otevřely a vystoupil z nich pár. Poznala jsem Charlieho, ale ne ženu, se kterou byl.

„Máte členské číslo?“ zeptal se baryton.

Charlie se na mě znovu podíval, když odváděl ženu k obrubníku, ale pak se odvrátil.

„Ne, jen...“

„Nemůžu vás pustit.“

„Jen minutu. Jen na minutu.“

Prosila jsem snad? Nechtěla jsem prosit, ale chtěla jsem vidět svého manžela. Možná bych prosila jeho. Možná bych si prostě klekla.

„Je mi líto, madam. Dnešní večer je jen pro členy.“

Otočila jsem se k Charliemu. Pamatoval si mě ze svatby? Věděl, kde je Adam? Dostal by mě dovnitř? Taky bych ho prosila.

Ale i když jsem si myslela, že by mi mohl pomoci, on už nastoupil za ženou do taxíku a zavřel dveře.

„Jak se můžu stát členem?“ zeptala jsem se vyhazovače.

„Potřebujete doporučení od tří aktivních členů,“ odpověděl.

„Díky,“ řekla jsem. „Děkuji vám mnohokrát.“

Nepronásledovala jsem Adama, nebo možná ano. Zašla jsem za roh, pevně jsem se zabalila do svého kabátu. Čtvrt byla plná lidí, kteří si po práci vyšli. Smáli se, usmívali, nosy měli červené kvůli studené, vlhké noci.

Zack si myslel, že jsem k mání, a sám byl protipólem všech těch žen, které Adama viděly stejně. Shlukovaly se kolem něj. Ten nezůstane svobodný ani hodinu. A co dělal tady? Odejde odsud s někým?

Ne pod mým dohledem. V žádném případě. Ať už se chystal dělat cokoli s kýmkoli, musel by to skrýt, protože to, co by dělal, by mě pobodalo jako nůž. Ach ano, moje bolest by křičela a stokrát se zvětšila. Kdyby ten klub s někým opustil, sledovala bych to a on by poznal míru své zrady.

Už jsem byla za rohem, když jsem se znovu podívala na telefon. Zelená tečka se přesunula na ulici. Rozeběhla jsem se, vrazila do paní, která nesla malého psa, skoro jsem zakopla o pytel odpadků, vyhýbala se ledovým místům jako ninja. Oběhla jsem roh budovy, dokud jsem neviděla vyhazovače u vchodových dveří a taxík odjíždějící od chodníku.

Zase jsem vytáhla telefon. Byl to on.

Nepiš mu.

Byl v tom taxíku a já neměla jak odhadnout, jestli je sám, nebo se subkou, která by udělala cokoli, co by si přál, bez zbytečné přítěže, bez lásky, bez jakýchkoli starostí.

Nepiš. Mu.

Stála jsem uprostřed chodníku a sledovala, jak taxík stojí na světlech o dva bloky dál, zahýbá na sever na Desátou avenue, na východ na Dvacátou třetí, na sever na Park avenue a zase na východ na Murray Hill. Domů. Jel domů sám, nebo...

Chci se stát členkou Cellar. –

Šla jsem na jih po ulici Hudson směrem domů. Musela jsem vybit svou energii. Moje tělo potřebovalo dělat něco jiného, než jen panikařit kvůli tomu, že mi neodepisuje.

Zírala jsem na svůj telefon.

Žádné tečky.

Zpráva mu došla, ale neodpovídal.

Protože šuká s někým jiným.

Možná, možná ne. Ale proč by chodil do Cellar, pokud by nehledal někoho na sex? Možná si šel promluvit s Charliem. Možná chtěl být mezi svými. Možná se snažil najít někoho jiného a nepovedlo se mu to.

Dostala jsem se až domů a nedostala od něj odpověď.

Musel být zaneprázdněný svou subkou. Ženou, která neměla problém udělat to, co jí někdo poručil. Ženou, která mu svůj zadek nabídla bez zaváhání. Čistá, opravdová, vytrénovaná subka, která uspěla tam, kde já selhala.

Nedokázal subku milovat, ale to mu nebránilo v tom, aby ji ošukal.

Když jsem dorazila do SoHo, zhluboka jsem se nadechla a napsala e-mail Kayti.

Kayti –

Hned ráno vytáhni seznam svatebních hostů. Ne pozvánky na radnici. Ale na recepci do hotelu Lafayette. Potřebuji telefonní čísla a adresy.

Mohl odmítnout se mě dotknout, ale nemohl mi zabránit věnovat se své submisivní podstatě. Dokonce i poté, co uplynou dva týdny a on se mi ještě více vzdálí, pořád budu mít šanci o něj usilovat. Celá tahle myšlenka byla bláznivá, ale já se taky necítila při smyslech.

Jeho zpráva dorazila těsně před tím, než jsem šla spát.

Členkou Cellar se nikdy nestaneš. –

Stálo mě spoustu úsilí, abych mu neodpověděla, protože jsem v té zprávě spatřila naději. Záleželo mu na tom. I kdyby smočil svého ptáka v jiné ženě, záleželo mu na tom, jestli jsem členkou, nebo ne.

Nespala jsem dobře, ale ten pocit mi dal pár hodin odpočinku.

CESTA DLOUHÁ TISÍC KILOMETRŮ začíná jedním krokem.

Naučila jsem se nic neočekávat. A pokud ne přesně tohle, tak jsem se naučila, že to, co očekávám, může být špatné, představa, strach, snůška nesmyslných klišé přilepených na všední realitu.

Stará budova Oděvního centra z červených cihel měla pořád mosazné poštovní skluzavky na chodbách. Zastavila jsem se u jedné a zatlačila na padací dvířka. Byla zapečetěná. Kdy přesně je pošta přestala využívat? Proč? A ty staré skleněné poštovní skluzavky? Kdy ty přestaly fungovat?

Zdržuješ.

V osmdesátých letech bylo ze skluzavky vytaženo dvacet tři pytlů uvízlé pošty. Léta nezaplacených účtů a obchodní korepondence. Smlouvy a upomínky. Myšlenky, pocity, napsané na stroji nebo načmárané. Oznamkované a přidané na hromadu, a ve změti poletujících poštovních záležitostí dostala žena dopis od svého mrtvého manžela. A další dostala dopis, který její mrtvý manžel poslal před lety přítelkyni. Emoce byly na papíře stále patrné, i když svaly, které ho držely, byly už dávno pryč.

Bylo tam ještě teď něco uvízlého? Starý milostný dopis, prosící o usmíření? Vyznání dlouho odpírané lásky? Co se zaseklo ve spárách mezi podlažími? V digitální době se zprávy ztrácely v éteru. V té analogové se dopis mohl navždy ztratit v šachtě.

Dveře na konci chodby se otevřely a vyšla z nich asi čtyřicetiletá žena, držela kliku, dokud se dveře se zavaknutím nezavřely.

Nepodívala se na mě, když kolem mě procházela, její podpatky klapaly po mramorové podlaze, ale donutila mě procitnout a podívat se na mosaznou cedulku na dveřích.

MEZINÁRODNÍ PŘEDMĚTY

Netušila jsem, jestli existuje nevýraznější název, zvláště v porovnání s tím, co se tu vlastně prodávalo. Svatební oznámení bylo zasláno sem a já následovala jeho trasu, kterou jsem si z toho vydedukovala.

Mosazná klika byla teplá v místě, kde se jí ta žena dotýkala, a já k tomu přidala ještě své teplo, stiskla jsem ji a vešla.

Po prvním kroku pořád musíš ujít ještě těch tisíc kilometrů.

Recepce byla naprosto nevýrazná. Skoro urážlivě prázdná. Zasedací místnost byla ale úplně jiná. Bohatě zdobená tapisériemi a měkkými polštáři, tmavým dřevem a oknem s výhledem na střechy sousedních továren vybízela k pravdě.

A to byl důvod, proč se se mnou Charlie v tmavé džínové bundě a khaki kalhotách setkal právě tady. Přemýšlela jsem, co Adam myslel tím, když říkal, že Charliemu ustřelili ptáka.

„Nemůžu vám pomoci,“ řekl a opíral se o hůl. Ani jeden z nás se neposadil.

„Samozřejmě že můžete. Vy mi pomoci nechcete.“

„Takže jsme se dohodli. Rád jsem vás zase viděl. Někdo vás doprovodí ven.“

Jo.

Jasně.

„To znamená, že můžete změnit názor.“

„Slečno McNeill-B...“

„Přesvědčím vás.“

„Nebudu vás trénovat.“

„Proč ne?“

„Zbláznila jste se, ženská?“

„Ano, šílená asi jsem. Jen trochu. Adam mě začal trénovat, ale nedokončil to. A teď se mám prostě jen tak protloukat na vlastní pěst? Napůl hotová jako vejce na hniličku? S tím se nesmírím, a pokud to nechce dokončit, tak to musí udělat někdo jiný.“

Dlouho mě pozoroval. Jeho oči byly tmavě kouřově šedé. Nic neprozrazovaly. „Říkal mi, že jste vanilková. Že na vás není submisivní jediný vlásek.“

„Jeden mu evidentně unikl.“

„Víc než to.“ Natáhl ruku. „Posadte se. Prosím. Jsem z vás unavený.“

Posadí se taky? Byl ten rozkaz jen pro mě a proč?

„Pokud nedokážete přijmout ani obyčejný požadavek, paní...“

„Diano.“ Odsunula jsem kožené křeslo. Zavržala mu kolečka.

Když jsem se posadila, sedl si naproti mně. Na konci stolu se nacházel stojánek s kancelářskými potřebami. Složila jsem si ruce před sebou a naklonila se mírně dopředu. Nejspíš to působilo docela agresivně, jenže pak mě napadlo, jestli bych se neměla chovat víc submisivně. Ruce v klíně? Sklopené oči? Kolena u sebe, nebo roztažená?

Nic z toho. Položila jsem lokty na stůl a hrudí se přitiskla k okraji, jako kdybych se chystala přes něj přeskočit. Nemohla jsem o sobě pořád pochybovat a řekla jsem si, že když budu sama sebou, tak to bude bezpečnější, než se chovat jako submisiva, kterou jsem nebyla.

„Co od toho trénování očekáváš?“ zeptal se Charlie, jako by se na to ptal předtím už stokrát. Automaticky mi začal tykat.

„Existuje správná odpověď?“

Usadil se ve stejné pozici jako já. Ruce sepnuté, lokty na stole.
„Existují jen špatné odpovědi.“

„Špatné odpovědi jako ‚lepší sex‘ nebo ‚přítel‘?“

„Ty jsou rozhodně špatné.“

„Proč?“

„Pro začátek nejsou pravdivé.“

„A jsou povrchní a nedospělé.“

„Ano. A lze jich dosáhnout jinými způsoby. Jestli toužíš po lepším sexu, najdi si kompatibilnějšího partnera. Jestli hledáš přítele, pořád ještě funguje Tinder. Takže jestli tohle chceš udělat, děláš to proto, že není jiný způsob, jak dosáhnout toho, o co ti jde.“

„Což je?“

„To mi řekni ty. Co čekáš od submisivního tréninku?“

„Adama.“

Odpověděla jsem rychle, protože to byla pravda a protože to nešlo jinak. Celé ráno jsem byla připravená obhajovat své důvody, pokud by mi to dovolil. Zároveň mě napadlo, že by označil jakoukoli mou odpověď za špatnou a poslal mě pryč. Pak bych se honila za Adamem bez něj nebo jeho pomoci. Nevěděla jsem, jak dlouho by ten hon trval, ale věděla jsem, že by netrval příliš dlouho, než bych s ním ze zoufalství skončila. Byla jsem sprinterka, ne dálkařka, takže jsem si řekla, že mám dva týdny na to, abych udělala vše, co můžu.

„Nerad ti to říkám zrovna já.“ Opřel se. „Faktem je, že by to měl být on, kdo ti to měl říct, a já bych tě měl odsud bez dalšího slova vyhodit. Ale jsem hodný chlap.“

Sevěřela jsem pevně rty, abych nepronesla něco sarkastického. Prakticky jsem si musela zakrýt ústa.

„Plýtváš časem,“ řekl. „Jediná žena, do které se zamiloval, nebyla subka.“

„Ta žena jsem byla já.“

„Ano.“

„Miluje mě. Vím to. Ty to víš. Tvrdě bojuje, aby udělal největší chybu svého života, a ty ho necháš. Jak budeš žít s tím, že bude ještě v šedesáti šukat náhodné subky, které nemůže milovat? To chceš? Nebo ti to je jedno?“

„Do tohohle mi nic není, víš.“ Odstrčil své křeslo a položil ruku na svou hůl. „Nebudu se do toho plést.“

Sebrala jsem pero a odtrhla kus papíru z bločku. „Tady je moje číslo, jestli si to rozmyslíš.“

„Nezavolám ti.“

„Pak se uvidíme v klubu.“ Vstala jsem.

„Máš členství?“ Vypadal, že mu to dělá starosti.

„Ne. K tomu potřebuji, aby se za mě zaručili tři členové. To nemůže být tak těžké.“

„Opravdu?“ Sundal ruku z hole a sepjál ruce v klíně. „Jak snadné to je?“

„Zkušební večer je příští týden. Můžu někoho přesvědčit, že jsem schopná si kleknout. V novinách jsou inzeráty, že dominanti hledají...“

„Zadrž, děvče.“

„Co?“

„Ty chlápky neznáš a nemáš, jak si je prověřit. Tohle je nebezpečný podnik.“

Pokrčila jsem rameny.

„Necháš nějakého chlápka, kterého neznáš, nikdy jsi ho nepotkala, se kterým nemáš ani společné kamarády..., aby tě svázel? A to nemluvím ani o šukání. Žádný dobrý dominant tě neošuká bez jasného souhlasu, ale jsou tu taky ti špatní. Hodně špatní muži.“

„To zvládnou. Ale díky.“